AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (hatodik tanács)

2008. január 29. *

A T-206/07. sz. ügyben,

a **Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd** (székhelye: Foshan [Kína], képviselik: J.-F. Bellis ügyvéd és G. Vallera barrister)

felperesnek

az **Európai Unió Tanácsa** (képviseli: J.-P. Hix, meghatalmazotti minőségben, segítői kezdetben: B. O'Connor solicitor és P. Vergano ügyvéd, később: O'Connor és E. McGovern barrister)

alperes ellen,

támogatják:

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: H. van Vliet és Talabér-Ricz K., meghatalmazotti minőségben),

* Az eljárás nyelve: francia.

illetve

a **Vale Mill (Rochdale) Ltd** (székhelye: Rochdale [Egyesült Királyság]),

a **Pirola SpA** (székhelye: Mapello [Olaszország])

és

a **Colombo New Scal SpA** (székhelye: Rovagnate [Olaszország]),

(képviselik őket: G. Berrisch és G. Wolf ügyvédek)

valamint

az **Olasz Köztársaság** (képviseli: I. Braguglia, meghatalmazotti minőségben, segítője: W. Ferrante, avvocato dello Stato)

beavatkozók,

a Kínai Népköztársaságból és Ukrajnából származó vasalódeszkák behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről és a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről szóló, 2007. április 23-i 452/2007/EK tanácsi rendeletnek (HL L 109., 12. o.) a felperes által gyártott vasalódeszkák behozatalára dömping-ellenes vámot kivető részének megsemmisítése iránt benyújtott keresete tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK
ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (hatodik tanács),

tagjai: M. Jaeger tanácselnök, A. W. H. Meij (előadó) és V. Vadapalas bírák,

hivatalvezető: K. Pocheć tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2007. december 13-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

1 Az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 1995. december 22-i, később módosított 384/96/EK tanácsi rendelet (HL 1996. L 56., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 10. kötet, 45. o.) (a továbbiakban: az alaprendelet) 2. cikk (7) bekezdés c) pont első alpontjának második franciabekezdése úgy rendelkezik, hogy a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozások számára fenntartott bánásmód alkalmazása iránti kérelemnek tartalmaznia kell az arra vonatkozó megfelelő bizonyítékokat, hogy a gyártó „egyetlenegy átlátható könyvelést vezet, amelyet a nemzetközi számviteli szabályoknak megfelelően független könyvvizsgálat alá vetnek, és amelyet minden területen alkalmaznak”.

2 Az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának második alpontja a következőképpen rendelkezik:

„A vizsgálat megkezdésétől számított három hónapon belül döntést hoznak [helyesen: állást kell foglalni] arról, hogy a gyártó megfelel-e a fent említett kritériumoknak, miután külön konzultációkat folytattak a tanácsadó bizottsággal, és miután a Közösség érintett gazdasági ágazata számára lehetőséget biztosítottak az észrevételek megtételéhez. Ez a döntés az egész vizsgálat folyamán hatályban marad”.

3 Ezenfelül az alaprendelet 20. cikkének (4) és (5) bekezdése úgy rendelkezik, hogy:

„(4) A végső nyilvánosságra hozatalt írásban kell megtenni. Ennek […] a lehető legrövidebb időn belül, rendszerint legkésőbb a végleges határozat, vagy a 9. cikk szerinti, a végső intézkedésre irányuló javaslat Bizottságnak történő benyújtása előtt egy hónappal meg kell történnie. […] A nyilvánosságra hozatal a Bizottság vagy a Tanács által meghozható döntéseket nem befolyásolja, de amennyiben ezek a döntések eltérő tényeken és szempontokon alapulnak, azokat a lehető legrövidebb időn belül nyilvánosságra kell hozni.

(5) A végső nyilvánosságra hozatalt követően benyújtott előterjesztéseket [helyesen: észrevételeket] csak akkor lehet figyelembe venni, ha azokat a Bizottság által, az adott ügyben meghatározott határidőn belül nyújtják be, amely határidő, az ügy sürgősségének megfelelő figyelembevétele mellett, 10 napnál nem lehet kevesebb.”

A jogvita előzményei

4 A Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd (a továbbiakban: a felperes) egy Foshanban (Kína) letelepedett cég, amely vasalódeszkákat gyárt és exportál, többek között az Európai Unió országaiba.

5 2006. február 4-én a Bizottság értesítést tett közzé a Kínai Népköztársaságból és Ukrajnából származó vasalódeszkák behozatalára alkalmazandó dömpingellenes eljárás megindításáról (HL 2006. C 29., 2. o.).

6 2006. február 23-án a felperes az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése b) pontja szerinti kérelmet terjesztett elő aziránt, hogy megkapja a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozásoknak járó státuszt. 2006. április 3-án a felperes tájékoztatta a Bizottságot a dömpingellenes kérdőívre adott válaszairól.

7 Arra vonatkozóan, hogy a felperes megkaphatja-e a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozásoknak járó státuszt, illetve, hogy meghatározásra kerüljön a szóban forgó termékek rendes értéke a kínai piacon, a Bizottság 2006. június 20–23. között a felperes székhelyén, valamint 2006. június 26-án a felperessel kapcsolatban álló társaság székhelyén, Hong Kongban vizsgálatot végzett.

8 2006. augusztus 11-i levelével a Bizottság arról tájékoztatta a felperest, hogy véleménye szerint nem felel meg az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja első albekezdése második franciabekezdésében foglalt kritériumnak, és ezért nem kaphatja meg a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozásoknak járó státuszt. A Bizottság szerint ugyanis a felperes könyvelése, valamint könyvvizsgálói jelentései nem felelnek meg a nemzetközi számviteli szabályok (International Accounting Standards, a továbbiakban: az IAS-szabályok) előírásainak.

9 A felperes 2006. szeptember 1-jén válaszként előterjesztette észrevételeit. 2006. szeptember 15-i levelével a Bizottság a felperes által előterjesztett észrevételekre válaszolt, és tájékoztatta őt azon döntéséről, hogy nem adja meg részére a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozásoknak járó státuszt.

10 2006. október 30-án a Bizottság elfogadta a Kínai Népköztársaságból és Ukrajnából származó vasalódeszkák behozatalára vonatkozó ideiglenes dömpingellenes vám kivetéséről szóló, 2006. október 30-i 1620/2006/EK bizottsági rendeletet (HL L 300., 13. o.) (a továbbiakban: ideiglenes rendelet). E rendelet megerősítette a felperes piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozásoknak járó státusz megadása iránti kérelmének elutasítását és 18,1%-os ideiglenes vámot vetett ki az általa gyártott vasalódeszkák behozatalára.

11 2006. december 1-jén a felperes észrevételeket terjesztett elő az ideiglenes rendeletre vonatkozóan. 2007. január 18-án további észrevételeket terjesztett elő, ezúttal kizárólag a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozás státuszának meghatározásával kapcsolatban.

12 2007. január 19-én a felperes szóbeli észrevételeket terjesztett elő a Bizottság székhelyén tartott meghallgatás során. Később hivatalos statisztikákat közölt a Bizottsággal a vasipari termékeknek a 2004-es és 2005-ös év egyes hónapjaiban Kínából történt behozatalára vonatkozóan.

13 2007. február 20-i levelével a Bizottság kézbesített a felperesnek egy végleges általános tájékoztatót, valamint egy egyedi tájékoztatót. Az elsőben a Bizottság közölte azon szándékát, hogy megadja a felperesnek a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozás státuszát. Ugyanis a Bizottság egyrészt úgy vélte, hogy a vállalkozás könyvvitelében tapasztalható hiányosságok, amelyekre az ideiglenes intézkedések szakaszában rámutattak, nincsenek jelentős hatással a könyvelésbe átírt pénzügyi eredményekre, másrészt pedig, hogy a könyvelés hiányos mivolta nem okoz problémát a kivitelre vonatkozó adatokat illetően, hiszen a Bizottság már elfogadta ezen adatokat akkor, amikor módja nyílt azok megbízhatóságáról meggyőződni, másodszor pedig ez nem volt meghatározó a belső értékesítéseket illetően, mivel azok nem voltak olyan jelentősek, hogy azokat reprezentatívnak lehessen minősíteni. A Bizottság ezért e körülmények között rámutatott arra, hogy a rendes értéket

a gyártási költségek alapján kell meghatározni, amelyek sorában az acél költsége alapvető tényező. E tekintetben a Bizottság úgy vélte, hogy az acél importjára vonatkozó hivatalos kínai statisztikák, amelyeket a közigazgatási eljárás folyamán terjesztettek elő, megerősítik a vállalkozás könyvelési adatainak megbízhatóságát az acél költségének tárgyában, és így a Kínában számtanilag képzett érték alapján lehetővé teszik a rendes érték kiszámítását.

14 2007. március 2-i levelükkel a panaszosok a dömpingellenes eljárás megindításakor közölték észrevételeiket a 2007. február 20-i végleges általános tájékoztatóval kapcsolatban. Egyrészt azt állították, hogy a felperes nem felel meg az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja első alpontjának második franciabekezdésében foglalt kritériumnak, másrészt, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának utolsó mondatával mindenféleképpen ellentétes, ha az intézmények az eljárás közben módosítják a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozás státuszának meghatározását.

15 2007. március 6-án az alaprendelet 15. cikkének megfelelően létrehozott tanácsadó bizottság (a továbbiakban: a tanácsadó bizottság) megvizsgálta a Bizottság által 2007. február 20-án részére kézbesített munkaanyagot. A tanácsadó bizottság több tagja tiltakozott a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozás státuszának a felperes részére történő megadása ellen.

16 2007. március 23-i telefaxával a Bizottság kézbesítette a felperesnek a módosított végleges általános tájékoztatót és a módosított egyedi tájékoztatót, amelyekkel tudatta, hogy felülvizsgálta 2007. február 20-i álláspontját a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozás státuszának a felperes részére történő megadását illetően. A Bizottság ugyanis úgy vélte, hogy többek között a felperes azon gyakorlata, amely a bevételek és a kiadások kiegyenlítéséből, valamint abból áll, hogy az értékesítéseket a könyvelésben összesített módon rögzíti – ellentétben a kötelezettségvállalás keletkezésekor való könyvelésbe vétel elvével –, az IAS-szabályok megsértését képezi, ami összeegyeztethetetlen az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjában előírt követelményekkel.

17 2007. március 23-án a Bizottság konzultáció céljából megküldte a tanácsadó bizottság tagjainak is a módosított, végleges munkaanyagot. E dokumentumot a tanácsadó bizottság 2007. március 27-én, az írásbeli szakasz során jóváhagyta.

18 A felperes részére a módosított végleges általános tájékoztatóra és a módosított egyedi tájékoztatóra vonatkozó észrevételeinek megtételére megállapított határidő 2007. március 29-e volt. 2007. március 29-én a Bizottság a felperes kérelmére e határidőt 2007. április 2-áig meghosszabbította, és felhívta a figyelmét arra, hogy hozzáférést enged számára az ügyiratokhoz, amelyek 2007. március 27-től kezdve már nem bizalmasak, hozzátéve, hogy azok a megelőző két hét során nem bővültek új információval.

19 2007. március 29-én a Bizottság megküldte a Tanácsnak a módosított végleges általános tájékoztatón alapuló végleges intézkedésekre vonatkozó javaslatot. A javaslatot megelőző indokolásban megemlítette, hogy a tagállamokkal a 2007. március 6-i, a tanácsadó bizottság tárgyalása keretében konzultációt folytatott.

20 2007. április 2-án a felperes előterjesztette észrevételeit a 2007. március 23-án megküldött és a Bizottság módosított értékelését tartalmazó dokumentumokra vonatkozóan. Ennek keretében a felperes vitatta a Bizottság azon következtetését, miszerint ő nem felel meg a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozásoknak járó státusz megadásához megkövetelt feltételeknek, és arra kérte, hogy ne fogadja el a panaszosok azon tézisét, miszerint az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának utolsó mondata tiltja, hogy a Bizottság megváltoztassa azon eredeti döntését, hogy nem adja meg részére e státuszt.

21 2007. április 4-én a Bizottság válaszában megerősítette következtetéseit azt illetően, hogy nincsenek meg a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozásoknak járó státuszhoz megkövetelt feltételek. Ezenkívül kiemelte, hogy a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozásoknak járó státusz megadása iránti kérelmek elbírálására irányadó eseti gyakorlat nem teszi lehetővé a múltbeli tények újbóli értékelését.

22 2007. április 5-i levelével a felperes arra kérte a Bizottságot, hogy a 2007. február 20-i végleges általános tájékoztató alapján tegyen javaslatot a Tanácsnak a végleges intézkedésekre, mivel a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozásoknak járó státuszra vonatkozó végkövetkeztetés a felperes szerint jogi tévedésen alapult.

23 2007. április 23-án a Tanács elfogadta a Kínai Népköztársaságból és Ukrajnából származó vasalódeszkák behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről és a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről szóló 452/2007/EK rendeletet (HL L 109., 12. o.; a továbbiakban: a megtámadott rendelet). A megtámadott rendelet 18,1%-os végleges dömpingellenes vámot vetett ki a felperes által gyártott vasalódeszkák behozatalára.

Az eljárás és a felek kereseti kérelmei

24 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2007. június 12-én benyújtott kérelmével a felperes a jelen keresetet terjesztette elő.

25 Ugyanaznap benyújtott külön beadványában a felperes gyorsított eljárás iránti kérelmet terjesztett elő az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának 76a. cikke 1. §-a alapján.

26 2007. július 10-én, a Tanács észrevételeinek beérkezését követően, az Elsőfokú Bíróság második tanácsa engedélyezte az ügy gyorsított eljárásban történő elbírálását.

27 Az eljárási szabályzat 64. cikkében foglalt pervezető intézkedések keretében az Elsőfokú Bíróság felhívta a felperest és a Tanácsot az előadó bíró részvételével 2007. július 19-én tartott informális ülésen való megjelenésre, annak érdekében, hogy áttekintsék a gyorsított eljárás lefolytatásának lehetséges módozatait.

28 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2007. augusztus 28-án, szeptember 5-én és 6-án benyújtott beadványaikban egyfelől a Bizottság, másfelől a Vale Mill (Rochdale) Ltd, a Pirola SpA és a Colombo New Scal SpA (a továbbiakban: a beavatkozó társaságok), majd végül az Olasz Köztársaság a Tanács támogatóiként kérték beavatkozóként való részvételük engedélyezését.

29 Az Elsőfokú Bíróság tanácsainak összetételének módosítása következtében az előadó bíró tanácselnökként a hatodik tanács élére került, amely tanácsra végül a jelen ügyet osztották.

30 2007. október 3-i három végzésével az Elsőfokú Bíróság hatodik tanácsának elnöke helyt adott a beavatkozás iránti kérelmeknek. Ezenkívül az elnök az eljárási szabályzat 64. cikkében foglalt pervezető intézkedések keretében felhívta a beavatkozókat beavatkozói beadványaik benyújtására, amelynek a beavatkozók a részükre megállapított határidőn belül eleget tettek.

31 A 2007. december 6-i határozattal az eljárásában akadályoztatott Tchipev bíró úr helyettesítésére az Elsőfokú Bíróság elnökét, Jaeger bíró urat jelölték ki az eljáró tanács elnökének, az eljárási szabályzat 8. cikke harmadik albekezdésének és 32. cikke 3. §-ának megfelelően.

32 A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– semmisítse meg a megtámadott rendeletet abban a részében, amelyben az dömpingellenes vámot vet ki az általa gyártott vasalódeszkák behozatalára;

– a Tanácsot kötelezze a költségek viselésére.

33 A Tanács, akit a Bizottság és a beavatkozó társaságok támogatnak, azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

34 Az Olasz Köztársaság azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság utasítsa el a keresetet.

A jogkérdésről

35 A felperes két jogalapot terjeszt elő, az egyiket az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának alkalmazása során vétett jogi tévedésre, a másikat pedig a védelemhez való jog és ugyanazon rendelet 20. cikke (5) bekezdésének megsértésére alapítja.

Az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának alkalmazása során vétett jogi tévedésre alapított első jogalapról

A felek érvei

36 A felperes azt állítja, hogy a Bizottságnak a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozásoknak járó státusz megadásával kapcsolatos álláspontja hirtelen megváltoztatásának alátámasztására adott egyetlen magyarázat a 2007. április 4-i levélben szerepel, amelyben a Bizottság arra hivatkozik, hogy az e státusz megadása iránti kérelmek elbírálására irányadó eseti gyakorlat nem teszi lehetővé a múltbeli tények újbóli értékelését. A felperes megjegyzi, hogy a Bizottság nem adott magyarázatot arra, hogy a végleges általános tájékoztatóban kifejtett következtetések mennyiben voltak megalapozatlanok, és azt sejtette, hogy a Tanácsnak megküldött végleges intézkedésekre vonatkozó javaslat – megsértve az EK 253. cikket – semmiféle indokolást nem tartalmazott.

37 A felperes emlékeztet arra, hogy azzal a kérdéssel, hogy az intézmények módosíthatják-e valamely vállalkozásnak az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontja szerinti státuszának meghatározását, korábban az Elsőfokú Bíróság a T-138/02. sz., Nanjing Metalink kontra Tanács ügyben 2006. november 14-én hozott ítéletében (EBHT 2006., II-4347. o.) már foglalkozott. A felperes kifejti, hogy az említett ítéletben az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja utolsó mondatának *ratio legise* (jogszabályi célja) a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozásoknak járó státusz meghatározása tárgyilagosságának biztosítása, és annak elkerülése, hogy e kérdés ne annak alapján dőljön el, hogy annak mi a hatása a dömpingkülönbözet kiszámítására. Az is kimondásra került, hogy e rendelkezéssel ellentétes, ha az intézmények átértékelik azokat az információkat, amelyekkel a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozás státuszának első meghatározásakor már rendelkeztek. Az Elsőfokú Bíróság mindenesetre úgy vélte, hogy az intézmények visszavonhatják a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozásoknak járó státuszt, ha úgy tűnik, hogy a tényállás módosulását vagy új elemek felmerülését követően az érintett vállalkozás többé már nem felel meg az e státusz megadásához szükséges kritériumoknak.

38 A felperes álláspontja szerint az a szabály, amelynek értelmében az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának utolsó mondatával ellentétes, hogy az intézmények átértékeljék azokat az információkat, amelyekkel a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozás státuszának első meghatározásakor már rendelkeztek, mindössze annyit tesz szükségessé, hogy az e státuszra vonatkozó kezdeti határozatot a rendes érték meghatározása előtt fogadják el. Szerinte ugyanis e szabály máskülönben értelmetlen volna. Márpedig a jelen esetben a Bizottság egyidejűleg folytatta egyrészt annak a kérdésnek a vizsgálatát, hogy a felperes részére megadható-e a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozásoknak járó státusz, másrészt pedig a rendes érték meghatározását.

39 E körülményekre tekintettel a felperes szerint semmi sem indokolja, hogy eltérően kezeljük a felperesnek az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontja szerinti státuszának kérdését, illetve a dömpingkülönbözet ideiglenes meghatározásának azon egyéb szempontjait, amelyeket a vizsgálat során felül lehet vizsgálni. E rendelkezés Bizottság általi értelmezése ellentétes volna a hatékony közigazgatás elvével is, mivel arra kötelezné a Tanácsot és a Bizottságot, hogy téves alapon vessen ki végleges vámokat. Abban az esetben, ha a Bizottság arra a következtetésre jut, hogy a felperes státuszát – a 2007. február 20-i végleges általános tájékoztatóban kifejtett okok miatt – először megalapozatlanul határozták meg, akkor nem csak joga, hanem kötelessége is e státusz meghatározását javítani.

40 Következésképpen, a végleges intézkedésekre vonatkozó javaslat az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának megsértésén alapult. E jogellenesség pedig a megtámadott rendeletet is jogellenessé teszi.

41 A Tanács és az ő következtetéseit támogató, beavatkozásra engedélyt kapott felek vitatják a jelen jogalap megalapozottságát.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

42 Elsőként meg kell vizsgálni, hogy a Bizottság felülvizsgálta-e a 2007. február 20-i végleges tájékoztatóban szereplő javaslatát azzal az indokkal, hogy nem értékelheti újra a múltbeli tényeket.

43 E tekintetben először is hangsúlyozni kell, hogy a megtámadott rendelet (12)–(14) preambulumbekezdésében a Tanács a következőképpen rendelkezik:

„(12) Az ideiglenes intézkedések bevezetését követően egy együttműködő kínai exportáló gyártó jelezte, hogy meg kellett volna kapnia a piacgazdasági elbánást. A vállalat újra hangsúlyozta, hogy az öt kínai exportáló gyártó piacgazdasági elbánásának elutasításához vezető (hármat kizárólag ez okból utasítottak el) és az ideiglenes rendelet (25) preambulumbekezdésében leírt számviteli gyakorlat nem eléggé lényeges ahhoz, hogy kihatással legyen a számvitel megbízhatóságára, amely valójában teljes volt, és nincs hatással a dömpingkülönbözet meghatározására.

(13) Ebben a tekintetben megjegyzendő, hogy a vállalat által használt és fent említett számviteli gyakorlatról a helyszíni ellenőrzés során bebizonyosodott, hogy egyértelműen sérti a nemzetközi számviteli standardokat (International Accounting Standards, IAS), mégpedig az IAS 1-et, ami egyáltalán nem tekinthető lényegtelennek. Nem nyújtottak be semmiféle olyan új bizonyítékot, amely megváltoztathatná az ideiglenes rendelet (25) preambulumbekezdésében kifejtett megállapításokat.

(14) Egyéb lényeges és bizonyított észrevétel hiányában meg kell erősíteni az ideiglenes rendelet (15)–(28) preambulumbekezdését.”

44 Az előbbiekből az következik, hogy a megtámadott rendeletben az ideiglenes rendeletben szereplő piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozásoknak járó státusz meghatározása módosításának elvetését nem a múltbeli tények átértékelésének az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának utolsó mondatában foglalt tilalma indokolta, hanem az, hogy a felperes könyvelése nincs összhangban az IAS-szabályokkal, valamint nem merült fel ezen értékelés módosítására alkalmas új elem. Következésképpen e lehetőség elvetésére az említett rendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja első alpontjának második francia bekezdésének anyagi jogi feltételeinek alkalmazása alapján került sor.

45 Ezt követően megjegyzendő, hogy a módosított végleges általános tájékoztatóból és a módosított egyedi tájékoztatóból sem az következik, hogy a Bizottság azért nem javasolta a felperes részére a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozás státuszának megadását, mert a múltbeli tényeket nem értékelheti újra, hiszen a Bizottság érvei e kérdést illetően kizárólag azon alapultak, hogy a felperes könyvelési gyakorlata nincs összhangban az IAS-szabályokkal.

46 Az egyetlen irat, amelyben a Bizottság kifejti, hogy a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozásoknak járó státusz meghatározására vonatkozó eseti gyakorlat nem teszi lehetővé a múltbeli tények átértékelését, ahogyan erre maga a felperes is rámutat, a Bizottság 2007. április 4-i levele. Ebben a Bizottság ugyanis többek között rámutat arra, hogy:

„2007. április 2-i észrevételeiben az Ön ügyfele ugyanazon érveket ismételgeti, amelyeket a végleges tájékoztatót megelőzően már előterjesztett a könyvelésbeli anomáliákkal és azoknak az IAS-szabályokkal való összeegyeztethetőségének kérdésével kapcsolatban, azonban miként azt bizonyára tudja, a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozásoknak járó státusz megadása iránti kérelmek elbírálására vonatkozó eseti gyakorlat nem teszi lehetővé a múltbeli tények átértékelését.”

47 Miként e levélből kitűnik, a Bizottság azért hivatkozott a múltbeli tények átértékelését tiltó eseti gyakorlatra, hogy elvesse azokat az érveket, amelyeket a felperes a végleges tájékoztató kézbesítését megelőzően már előterjesztett. Az Elsőfokú Bíróság által a tárgyaláson feltett kérdésre válaszolva a Bizottság pontosította, anélkül, hogy ezt a felperes vitatta volna, hogy az ezen észrevételben szereplő érveket a felperes által 2006. szeptember 1-jén megküldött levél már tartalmazta, a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozásoknak járó státusz első meghatározását megelőzően, amire az ideiglenes rendeletben, 2006. szeptember 15-én került sor.

48 Ugyanakkor megjegyzendő, hogy 2007. április 4-i levelében a Bizottság a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozás státusza megadásának megtagadását azzal indokolta, hogy a felperes könyvelése – az IAS-szabályokkal ellentétesen – figyelmen kívül hagyta a kötelezettségvállalás keletkezésekor való könyvelésbe vétel elvét, kiegyenlítésekkel operált, és az egyes ügyleteket összesítve, és nem külön-külön tüntette fel. A Bizottság e tekintetben kiemelte, hogy az elvégzett könyvvizsgálatok e kérdésre vonatkozóan nem tartalmaztak észrevételt. Az Elsőfokú Bíróság megjegyzi, hogy a Bizottság rámutatott arra is, hogy az acél árára vonatkozó adatok nem teszik lehetővé a felperes könyvelésében megállapított hiányosságok átértékelését.

49 E levél egészéből tehát úgy tűnik, hogy a Bizottságnak a múltbeli tények átértékelése tilalmára vonatkozó megjegyzése mellékes, mivel az intézmény a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozásoknak járó státusz megadását azért nem javasolta, mert úgy értékelte, hogy a felperes nem felel meg az alkalmazandó anyagi jogi feltételeknek.

50 Így meg kell állapítani, hogy a felperes azon állítása, miszerint a Bizottság a jelen esetben a múltbeli tények átértékelésének tilalmára támaszkodott, nem megalapozott. Mivel emiatt az első jogalapnak nem lehet helyt adni, ezért az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja utolsó mondatának értelmezésével kapcsolatos vita, illetve a fent hivatkozott Nanjing Metalink kontra Tanács ügyben hozott ítélet 44. pontja irreleváns.

51 Egyébiránt pontosítani kell, hogy az, hogy a felperes a tárgyaláson megkérdőjelezte a Bizottság javaslatához vezető döntéshozatali mechanizmust, valamint annak a kérdésnek az intézmények általi értékelését, hogy a vállalkozás megfelel-e az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja első alpontjának második franciabekezdésében foglalt feltételnek, nem szolgálhat önálló megsemmisítési jogalapként, mivel az ilyen jogalap újnak minősülne, és ennélfogva elfogadhatatlan lenne, ahogyan arra a Tanács és az ő kérelmeit támogató beavatkozók is hivatkoznak. Ugyanis miként azt a felperes a tárgyaláson megerősítette, ezen érvek csupán az első jogalap hátterének kiegészítésére irányulnak.

52 Egyébként a felperes azon érvét illetően, miszerint a Bizottság nem fejtette ki, hogy mennyiben voltak megalapozatlanok a végleges általános tájékoztatóban foglalt érvei, hangsúlyozni kell, hogy az EK 253. cikkben foglalt kötelezettség értelmében a végleges jogi aktust kizárólag azon ténybeli és jogi tényezők összessége vonatkozásában kell indokolni, amelyek az említett aktusban foglalt értékelés szempontjából relevánsak. Az indokolási kötelezettségnek nem az a célja, hogy kifejtse az intézmény álláspontjának a közigazgatási eljárás során történő változását, és így nem arra szolgál, hogy igazolja a végleges jogi aktusban szereplő döntésnek az érintett feleknek az ezen eljárás során észrevételeik megtételének biztosítása céljából kézbesített iratokban kifejtett ideiglenes állásponthoz viszonyított eltéréseit (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-464/04. sz., Impala kontra Bizottság ügyben 2006. július 13-án hozott ítéletének [EBHT 2006., II-2289. o.] 285. pontját). E kötelezettség tehát nem azt követeli meg az intézménytől, hogy kifejtse, mennyiben volt a közigazgatási eljárás bizonyos szakaszában ismertetett álláspontja esetlegesen megalapozatlan.

53 Másfelől kiemelendő, hogy a végleges tájékoztató nem képez olyan jogi aktust, amely sérelmet okozna, vagy jogokat keletkeztetne. Így, miként az az alaprendelet 20. cikkéből következik, e dokumentumnak az a funkciója, hogy kifejtse a közigazgatási eljárás során azokat az alapvető tényeket és megfontolásokat, amelyek alapján a Bizottság azt tervezi, hogy az intézmény részére végleges intézkedések meghozatalát javasolja, annak érdekében, hogy az érintett feleket tájékoztassák a tervezett iránymutatásokról, valamint begyűjtsék az ezzel kapcsolatos észrevételeiket. Mivel a Bizottság

által kifejtett álláspont a kapott észrevételektől függően módosulhat, ezért miként azt a Tanács és a Bizottság is kifejtette, szükségképpen ideiglenesnek tekintendő, az alaprendelet 20. cikke (4) bekezdésének utolsó mondatában foglaltaknak megfelelően.

54 Következésképpen az a körülmény, hogy a megtámadott rendelet indokolása nem fejti ki, hogy a 2007. február 20-i végleges általános tájékoztatóban foglalt következtetések mennyiben megalapozatlanok, és az a bizonyítottnak vélt tény, hogy a Bizottság nem szolgált e tekintetben magyarázattal, önmagukban még nem olyan jellegűek, hogy a megtámadott rendelet jogellenességét vonnák maguk után.

55 Az előzőekre figyelemmel az első jogalapot el kell utasítani.

A védelemhez való jog megsértésére és az alaprendelet 20. cikke (5) bekezdésének megsértésére alapított második jogalapról

A felek érvei

56 A felperes azt állítja, hogy az alaprendelet 20. cikke (4) és (5) bekezdéséből az következik, hogy a Bizottságnak kézbesítenie kell az érintett feleknek az azon alapvető tényekre és megfontolásokra vonatkozó végleges tájékoztatót, amelyek alapján azt tervezi, hogy az intézmény részére végleges intézkedéseket javasol, legalább tíz nappal a végleges intézkedésekre vonatkozó javaslatának a Tanács részéről történő megküldését megelőzően, annak érdekében, hogy a felek e minimális időtartam alatt észrevételt tudjanak tenni, és azt a Bizottság figyelembe tudja venni.

57 Márpedig a Bizottság alig hat nappal a felperesnek történő kézbesítését követően, anélkül, hogy megvárta volna az alaprendelet 20. cikke (5) bekezdésében foglalt tíznapos határidő lejártát, négy nappal a felperes részére észrevételeinek megtételére biztosított határidő lejárta előtt megküldte a Tanácsnak a módosított végleges tájékoztatón alapuló javaslatot.

58 A Tanács és az ő kérelmeit támogató, beavatkozásra engedélyt kapott felek vitatják, hogy a felperes védelemhez való jogát megsértették volna. Ugyanis a módosított, végleges általános tájékoztató megküldése után a Bizottság a felperesnek hatnapos, majd később ezt tíznaposra hosszabbított határidőt állapított meg észrevételeinek megtételére. Az alaprendelet 20. cikke (5) bekezdésében foglalt tíznapos határidőt tehát betartották. A Tanács egyébként arra hivatkozik, hogy az az ütemezés, amelynek alapján a Bizottság javaslatának megküldése a Tanács részére megtörténik, olyan eljárási kérdés, amely nem tartozik az alaprendelet 20. cikke (5) bekezdésében foglalt rendelkezések hatálya alá. A Bizottság így nem sértett semmiféle eljárási kötelezettséget.

59 Egyébiránt a felperes nem bizonyította, hogy észrevételeit a Bizottság ne vizsgálta volna meg. A Tanács hangsúlyozza, hogy a felperesnek lehetősége volt arra, hogy felvesse a könyvelésben megállapított hiányosságokkal kapcsolatos kérdéseket a helyszíni vizsgálat során, amelyet meg is tett. Azt is hozzáteszi – az Olasz Köztársaság és a beavatkozó társaságok támogatásával –, hogy az a tény, hogy a Bizottság javaslatát a felperes észrevételeinek kézhezvételére megállapított határidő lejárta előtt elküldték, nem bizonyítja, hogy az említett észrevételeket ne vették volna figyelembe, hiszen a Bizottság módosíthatta volna a javaslatát, mielőtt azt a Tanács elfogadta, amennyiben szükségesnek ítélte volna.

60 Végezetül a Tanács – az Olasz Köztársaság és a beavatkozó társaságok támogatásával – úgy véli, hogy a felperes nem jelölte meg pontosan azokat az érveket, amelyeket elő tudott volna terjeszteni, és amelyeket a Bizottság nem vizsgált meg. A beavatkozó társaságok pontosítják, hogy a 2007. április 2-i levelében a felperes csupán korábbi

érveit ismételte meg, amelyeket a Bizottság már korábban megválaszolt. Ennek következtében a beavatkozó társaságok úgy vélik, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a javaslat megküldése a Tanács részére a felperes részére biztosított határidő lejárta előtt hatással lett volna védekezési lehetőségére.

61 A Bizottság hozzáteszi, hogy mindenesetre a felperesnek lehetősége volt kifejtenie véleményét a könyvelésében fellelhető hiányosságok kérdését illetően, és bizonyítania, hogy megfelel az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja első alpontjának második franciabekezdésében foglalt feltételnek. Észrevételeit elemezték és elvetették a Bizottság 2006. szeptember 15-i levelében, majd az ideiglenes rendelettel ezen értékelést megerősítették, ezt követően a 2007. április 4-i levélben újból megvizsgálták, majd a megtámadott rendeletben ismét megerősítették.

62 A Bizottság és a beavatkozó társaságok szerint a 2007. március 23-i faxüzenet megküldése, amelyben arról tájékoztatták a felperest, hogy a Bizottság szervezeti egységei a 2007. február 20-i levélben foglalttól eltérő javaslatot szeretnének tenni a Bizottság tagjainak testülete részére, szükségtelen volt, mivel az alaprendelet 20. cikke (4) bekezdésének vége az érintett felek tájékoztatására vonatkozó kötelezettséget csak abban az esetben ír elő, ha a meghozott határozat a végleges tájékoztatóban foglaltaktól eltérő tényeken és megfontolásokon alapul. Márpedig a módosított végleges általános tájékoztató és a módosított egyedi tájékoztató nem tartalmazott új tényt vagy megfontolást.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

63 A védelemhez való jog tiszteletben tartásának elve a közösségi jog egyik alapelve, amelynek értelmében a dömpingellenes rendeletek elfogadását megelőző vizsgálati

eljárással érintett vállalkozásoknak lehetőséget kell biztosítani a közigazgatási eljárás folyamán arra, hogy a valós helyzettel, valamint az állított tények és körülmények jelentőségével kapcsolatos álláspontjukat megfelelően kifejthessék (lásd az Elsőfokú Bíróság T-35/01. sz., Shanghai Teraoka Electronic kontra Tanács ügyben 2004. október 28-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-3663. o.] 288. és 289. pontját, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

64 E követelményeket az alaprendelet 20. cikke érvényesíti, amely (4) bekezdésében úgy rendelkezik, hogy a végleges tájékoztatóról írásban kell értesíteni a feleket. E rendelkezés szerint, amikor a végleges jelleggel elfogadott határozat a végleges tájékoztató útján közöltektől eltérő tényeken és megfontolásokon alapul, „azokat a lehető legrövidebb időn belül nyilvánosságra kell hozni". Az alaprendelet 20. cikkének (5) bekezdése kimondja, hogy „[a] végső nyilvánosságra hozatalt követően benyújtott előterjesztéseket [helyesen: észrevételeket] csak akkor lehet figyelembe venni, ha azokat a Bizottság által, az adott ügyben meghatározott határidőn belül nyújtják be, amely határidő, az ügy sürgősségének megfelelő figyelembevétele mellett, 10 napnál nem lehet kevesebb".

65 A Tanács jelen esetben arra hivatkozik, hogy a végleges intézkedésekre vonatkozó javaslatnak a Bizottság által a Tanács részére az alaprendelet 20. cikke (5) bekezdésében foglalt tíznapos határidő lejárta előtt történt megküldése nem sérti e rendelkezést. E tekintetben kiemelendő, hogy az alaprendelet 20. cikke (4) bekezdésének szövegéből kifejezetten az következik, hogy a Bizottság köteles kézbesíteni az érintett feleknek a végleges tájékoztatót, legkésőbb egy hónappal azt megelőzően, hogy a végleges határozatra vonatkozó javaslatát megküldené a Tanácsnak. Bár az alaprendelet 20. cikkének (5) bekezdése nem határozza meg pontosan, hogy a Bizottságnak meg kell-e várnia a tíznapos határidő lejártát, mielőtt megküldi javaslatát a Tanácsnak, e rendelkezést, amely közvetlenül a (4) bekezdés után szerepel, nem lehet úgy értelmezni, hogy az ne legyen összhangban az előbbivel. Ennélfogva meg kell állapítani, hogy a Bizottság nem küldhette volna meg a Tanácsnak a javaslatot az e rendelkezésben előírt tíznapos határidő lejárta előtt (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-147/97. sz., Champion Stationery és társai kontra Tanács ügyben 1998. november 19-én hozott ítéletének [EBHT 1998., II-4137. o.] 81–83. pontját).

66 E megoldás egyébként annak biztosítására irányul, hogy az érintett felek esetleges észrevételeit a Bizottság ténylegesen figyelembe tudja venni, mielőtt megküldi javaslatát a Tanácsnak. E tekintetben a Tanács arra alapított érve, hogy a Bizottság figyelembe tudta venni ezeket az észrevételeket a Tanács előtt lévő javaslatának későbbi módosításával, nem fogadható el. Ugyanis ki kell emelni, hogy az EK 250. cikk (2) bekezdése felhatalmazza a Bizottságot arra, hogy – az általa meghatározott közösségi érdek figyelembevételével – módosíthassa a Tanács előtt lévő javaslatát az intézményen belüli különféle álláspontok vagy adott esetben a döntéshozatali eljárásba bevont intézmények közötti nézeteltérések összehangolásának elősegítése érdekében (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-280/93. sz., Németország kontra Tanács ügyben 1994. október 5-én hozott ítéletének [EBHT 1994., I-4973. o.] 36. pontját). Ugyanakkor e jogkör gyakorlása nem alkalmas arra, hogy ezáltal vegyék a felek észrevételeit megfelelő módon figyelembe.

67 Ezenfelül kiemelendő, hogy az érintett felek észrevételeinek fontos következményei lehetnek a végleges jogi aktus tartalmára nézve. Márpedig maga az a körülmény, hogy a Tanácshoz akkorra már megérkezett a végleges intézkedésekre vonatkozó javaslat, önmagában is alkalmas azon következmények befolyásolására, amelyek az említett észrevételekre lehetett volna alapíthatók. Így nem zárható ki, hogy az a lehetőség, hogy a Bizottság a javaslatát még az érintett felek észrevételeinek megérkezése előtt közölheti a Tanáccsal, zavarja azok tényleges figyelembevételét.

68 A jelen esetben először is meg kell állapítani, hogy a beavatkozó társaságok és a Bizottság állításaival szemben, a Bizottság köteles volt az érintett feleket tájékoztatni a 2007. március 27-i módosított végleges általános tájékoztatóban és módosított egyedi tájékoztatóban kifejtett új álláspontjáról, hiszen azok olyan, az alaprendelet 20. cikke (4) bekezdésének értelmében vett új, illetve eltérő megfontolást tartalmaztak, amely szerint az acél behozatali árára vonatkozó adatok nem alkalmasak arra, hogy módosítsák az annak alapján levont következtetéseket a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozásoknak járó státusz megadása tárgyában, hogy a felperes nem tartotta be az IAS-szabályokat.

69 E tekintetben kiemelendő, hogy mivel az alaprendelet 20. cikkének (4) bekezdése kifejezetten utal az „eltérő tényekre és megfontolásokra", ezért az nem támasztja alá a Bizottság által a tárgyalás folyamán hivatkozott azon tézist, miszerint kizárólag azon ténybeli elemek értékelésének a módosulásáról, amelyek nem változtak, nem szükséges tájékoztatni az érintett feleket. Amikor a releváns ténybeli elemeket első alkalommal értékelik, azokról tájékoztatni kell az érintett feleket annak érdekében, hogy kifejthessék ezek tárgyában az észrevételeiket.

70 Az Elsőfokú Bíróság ezt követően megjegyzi, hogy annyi bizonyos, hogy a módosított végleges általános tájékoztatót és a módosított egyedi tájékoztatót a felperesnek 2007. március 23-án kézbesítették, a végleges intézkedésekre vonatkozó javaslatot pedig 2007. március 29-én, hat nappal később küldték meg a Tanácsnak. Ennélfogva meg kell állapítani, hogy a Bizottság nem tartotta be az alaprendelet 20. cikke (5) bekezdésében foglalt előírásokat.

71 Ugyanakkor az alaprendelet 20. cikke (5) bekezdésében foglalt tíznapos határidő betartásának elmulasztása csak abban az esetben vezethet a megtámadott rendelet megsemmisítéséhez, ha e szabálytalanság hiányában a közigazgatási eljárás más eredménnyel zárulhatott volna, és az így ténylegesen érintette a felperes védelemhez való jogát (lásd ebben az értelemben a Bíróság 30/78. sz., Distillers Company kontra Bizottság ügyben 1980. július 10-én hozott ítéletének [EBHT 1980., 2229. o.] 26. pontját, és a fent hivatkozott Shanghai Teraoka Electronic kontra Tanács ügyben hozott ítélet 331. pontját).

72 E tekintetben, a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozásoknak járó státusz meghatározását illetően, az ügyiratokból nem tűnik úgy, hogy a 2007. március 23-án kézbesített módosított végleges általános tájékoztató és módosított egyedi tájékoztató olyan új ténybeli elemet tartalmazott volna, amelyet korábban ne hoztak volna már a felperes tudomására. E dokumentumokban a Bizottság mindössze arról a szándékáról tájékoztatta a felperest, hogy visszatér korábbi álláspontjához, és így fenntartja a kezdetben, 2006. szeptember 15-én elfogadott, és az ideiglenes rendelettel hatályba léptetett határozatot.

73 Márpedig a Bizottság állítása szerint biztosították a felperesnek a lehetőséget arra, hogy közölje észrevételeit a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozásoknak járó státusz megadásával kapcsolatos eredeti döntésre vonatkozóan (lásd a fenti 9–12. pontot). A felperes észrevételei, amelyek többek között az acél behozatali árára vonatkozóan szolgáltak új információval, arra vezették a Bizottságot, hogy visszatérjen eredeti döntéséhez a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozásoknak járó státusz megadásával kapcsolatban. Meg kell állapítani, hogy a felperesnek korábban – a közigazgatási eljárás korábbi szakaszában – már volt alkalma arra, hogy kifejtse véleményét a 2007. március 23-i módosított végleges általános tájékoztató és módosított egyedi tájékoztatóban ismét leírt állásponttal kapcsolatban.

74 Ezenfelül miként azt a Tanács hangsúlyozza, a felperes nem jelölte meg pontosan azokat az érveket, amelyeket – ha nem került volna sor eljárási szabálytalanságra – elő tudott volna terjeszteni, és amelyeket a Bizottság nem vizsgált meg. E tekintetben meg kell állapítani, hogy leszámítva az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja utolsó mondatának állítólagos alkalmazására vonatkozó érveket, a 2007. április 2-i levélből nem az derül ki, hogy a felperes a Bizottság állásfoglalására adott válaszként új érveket terjesztett volna elő. A felperes észrevételei ugyanis arra összpontosulnak, hogy milyen jelentőséget kell tulajdonítani a könyvelésben megállapított szabálytalanságoknak, valamint az acél behozatali árára vonatkozó információkból szükségképpen levonandó következtetésnek, vagyis az észrevételek olyan kérdésekre összpontosulnak, amelyek kapcsán a felperes korábban már részletesen kifejtette nézeteit.

75 Ami az ugyanezen levélben található, az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja utolsó mondatának alkalmazására és a fent hivatkozott Nanjing Metalink kontra Tanács ügyben hozott ítéletre vonatkozó észrevételeket illeti, azok mindenesetre nem olyan jellegűek, hogy hatással lettek volna a megtámadott rendelet tartalmára, hiszen amint az az első jogalap keretében már megállapításra került, a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozásoknak járó státusz megadásának megtagadása az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja első alpontjának második franciabekezdésében szereplő anyagi jogi feltételek alkalmazásán alapult (lásd a fenti 48. és 49. pontot).

76 Következésképpen meg kell állapítani, hogy az alaprendelet 20. cikke (5) bekezdésének megsértése nem volt olyan jellegű, hogy hatással lett volna a megtámadott rendelet tartalmára, és így a felperes védelemhez való jogaira. Ennélfogva e szabálytalanság nem vonja maga után a megtámadott rendelet jogellenességét és megsemmisítését. Ezért a második jogalapot el kell utasítani.

77 Következésképpen a jelen keresetet mint megalapozatlant teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

78 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Ezenfelül, ugyanezen szabályzat 87. cikke 4. §-a alapján az eljárásba beavatkozó tagállamok és intézmények maguk viselik saját költségeiket.

79 Mivel a felperes pervesztes lett, és a Tanács, valamint a beavatkozó társaságok ezt kérték, ezért őt kell a saját, valamint a Tanács és a beavatkozó társaságok költségeinek viselésére kötelezni. A Bizottság és az Olasz Köztársaság maguk viselik saját költségeiket.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (hatodik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A keresetet elutasítja.

2) A Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd viseli a saját, valamint a Tanács, a Vale Mill (Rochdale) Ltd, a Pirola SpA és a Colombo New Scal SpA költségeit.

3) A Bizottság és az Olasz Köztársaság maguk viselik saját költségeiket.

Jaeger Meij Vadapalas

Kihirdetve Luxembourgban, a 2008. január 29-i nyilvános ülésen.

E. Coulon M. Jaeger

hivatalvezető elnök